

SAMEH

¹¹³ **Çift akıllılardan nefret ederim;**

Fakat senin yasanı severim.

Mezmunurcu gün boyunca Yasa'yı düşünen bir karakter olarak (97) Tanrı Sözü için 'balda tatlı' ifadesini kullanan biridir (103). Bu kişi için emirler, sevdiği ve zevk aldığı şeylerdir (119:47 krş. 1:1-2). Mezmunurcu bu şekilde kendi yolu ve dünyanın yolu arasındaki ayrıma dikkat çekiyor.

Diğer yandan bir de *çift akıllı* kimseler vardır. Bu kimseler *değişken ve kararsız* kimselerdir. Her öğretişin yeli ile savrulurlar (Efesliler 4:14), her ayartı karşısında yenik düşerler (II.Petrus 2:14).

Böyle çift akıllı kimseler vardır ki, bazıları gerçeğin saptırılmış hali ile meşgul olurlar. Gerçeğin etrafında dolaşıyor gibi görünse de, gerçek hariç diğer şeylerle ilgilidirler. Bu kimselerin düşünceleri ve kötülükleri şudur: yanlış olanı gerçek diye tanıtırlar. Bu yüzden Mesih böylelerini "*Vay halinize... budalalar, körler, ikiyüzlüler... kör kılavuzlar... yılanlar... engerekler soyu...*" diyerek azarlamıştır (Matta 23:13-31).

Bu kimseler gerçeğin çok azı ve başka şeylerin karışımı ile büyük kitleleri saptırırlar. Mesih böyle kimselere "*Siz Kutsal Yazılar'ı ve Tanrı'nın gücünü bilmediğiniz için yanılıyorsunuz*" diye karşılık vermiştir (Matta 22:29).

Matta 6:24 Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever

Bu ayette de Mesih iki insan tipine dikkatimizi çekmektedir. Bunlardan biri gerçekten yana olan diğeri ise dünyadan yana olan tiptir. Bu yüzden Mesih iki yol olduğuna dikkat çekmiştir: Dar kapı (*yaşama giden yol*) ve geniş kapı (*yıkıma giden yol*) ayrımına dikkat edin. Mesih'in sözleri herkesi buldukları taraftan emin olmaya davet etmektedir (Matta 7:13-14). Bu Mezmunur'da konuşan kişi, iki yol veya iki insan tipine dikkat çekerek Mesih'in bir ön görüntüsü olarak seslenmektedir.

Ve yine Vaftizci Yahya "*İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır*" diye vaaz ederken, '*iyi meyve verenler*' ve '*kesilip ateşe atılacak olanlar*' diye şekilde iki yola ya da iki insan tipine dikkat çekmiştir.

Diğer yandan ayetin "*... nefret ederim ... severim*" şeklindeki ifadesine dikkat ediniz (Matta 6:24). Tanrı'nın Sözü'nü sevmedikçe, kendisini Kutsal Yazılar'da açıklayan Tanrı'yı sevebilir miyiz? Doğru şeyi sevmedikçe de yanlış şeyi yaşamaya başlarız... Doğru şeyi sevmedikçe, günahattan nefret edemeyiz...

Tanrı Sözü ile yolunuzu ve düşüncenizi sınayın... İnanışınızı söylediğiniz teolojiyi, nasıl yaşadığınızla onaylıyor musunuz?

Dua: Döneklerden tiksindir, senin yasanı severim...

(Yakup 1:7-8; 4:8 krş. Matta 6:22-24)

¹¹⁴ **Saklanacak yerim ve kalkanım sensin;**

Senin sözüne umut bağlarım.

Saklanma ihtiyacı, güvenli bir yer arama ihtiyacını çağrıştırmaktadır. Güvenli bir yere sığınmak ve güvenilir bir kimseye sığınma için gitmekse, yakın ilişki durumunu aklımıza getirmektedir.

Mezmurcu bu saklanma yerine dair *'kalkanım sensin'* derken, bir savaş ya da beklenmedik bir saldırı karşısında tarafını şimdiden seçmiş olduğu için, umuttan da bahsediyor. Bu umut da Tanrı'nın sözünden gelmektedir (74).

Diğer yandan Tanrı'ya *"kalkanım"* diyen bu sesleniş, halkını her durumda koruyan Tanrı'ya dikkatimizi çekiyor. Sizin sıkıntılarda, korkularda, baskılarda, zor zamanlarda güvенеbileceğiniz şeyler nelerdir? Bilginiz mi, tecrübeniz mi, yakınızda olan kimseler mi? Karşılaştığınız zorlukları, güvendiğiniz kimselerin de yenebilecek gücü yoksa ne olacak?

Tanrı umudu veriyorsa, başka bir destek aramaya gerek yoktur –*Sözü'nde bu umudu veren Tanrı sadıktır.* İnsanın yanılabilir, unutulabilir ve vazgeçebilir hallerine karşın, Tanrı'nın sadakati bize sarsılmaz bir güven vermektedir.

Mezmurcunun Tanrı'ya yönelik bu yakınlığı ve güveni arkasında ise *Tanrı'nın Sözü (ilkeleri, hükümleri, tanıklığı...)* vardır. Mezmurcunun Tanrı'ya dair olan güveni ve umudu Kutsal Yazılar'a dayanmaktadır.

Tanrı bilginizi Kutsal Yazılar'la sınarsanız, Tanrı'yla olan *"ilişkinizin"* sizin gerçeklerinize mi Tanrı'nın gerçeğine mi dayandığını anlarsınız.

Dua: Sığınağım ve kalkanım sensin, senin sözüne umut bağlarım...

(Umut: Mezmur 130:5)

(Saklanacak yer: Luka 13:34, Mezmur 91:1-3, I.Yuhanna 4:15)

¹¹⁵ **Ey kötülük yapanlar, benden uzaklaşın da,**

Tanrım'ın emirlerini tutayım.

Hangi yöne gitmek istiyorsunuz? Hangi taraftansınız? Etrafınızdakiler bazen dikkatinizi dağıtabilir ve rotanızı değiştirmek isteyebilir (krş. Luka 12:52-53).

Gerektiğinde tek başına yolunuza gitmeye hazır olmanız gerekir (Romalılar 13:12-14). Yalnız başına bir yolculuk için güçlü olmanız gerekir. Çünkü *'doğrulukla fesadın, ışıkla karanlığın'* paydaşlığı olmaz. Çünkü *"iki efendiye birden kulluk edilemez."* Çünkü *'ya dar kapıdan ya da geniş kapıdan'* geçersiniz (II.Korintliler 6:14, Matta 6:24; 7:13-14).

Kötülük, inançsızlık, Tanrı düşmanlığı yanında dünya, benlik ve şeytan da Tanrı ile birlik ve paydaşlık yaşamı için engeldir. Öyleyse kötülerle birlikte yola gitmek, bizleri ayartının içine düşürebilir. Yürüdüğünüz yolda sürekli etrafınızdaki karanlığı, tuzak ve tehlikeleri düşünerek yürümek, oldukça zor bir şeydir. Tanrı ile birlikte yürümenin esenliği ile yaşamak

daha pratiktir. Bazıları ise Mesih'teki özgürlüğü yanlış yorumlayıp, bereketlerin tadını çıkararak yaşamının keyfi varken, düşmeden önce gidilebilecek en uzak noktalara kadar gitmekle uğraşırlar (uçurum kenarlarında yürümekle ilgilidirler). Günahı açıkça reddedip kötülüğü açıkça azarlamak varken, neden sizi aşağılara çekebilecek yerlere kadar gitme riskine gireceksiniz?

Bazen ciddi bir seçim yapmanız gerekir: Tanrı'nın emirlerini tutmak için, başkalarının gittiği yola sırtınızı dönmeniz gerekir. Yaşadığınız toplum, yetiştiğiniz kültür, aileniz ve yakın çevreniz, eğitim ve geleneklerin size göstermeye ya da kabul ettirmeye çalıştığı şeyler başka bir yönü gösterse de bir seçim yapmanız gerekir.

Mezmurcu seçimini Kutsal Yazılar'dan yana yapmaktadır. Ne kendi çağına ne de başkasına güvenmeksizin, Tanrı'nın emirlerine güvenmeyi seçmiştir.

Öyleyse *“insanlar doğasından ötürü yalancı ve kibirli olduğu için ne bir geleneği, ne bir çoğunluk fikrini, ne bir kadimliği, ne bir konseyi, ne de bir resmi hükmü gerçeğin yerine koyamayız; gerçek her şeyin üzerinde olduğu için Tanrı'nın gerçeğini üstün tutarız (BİA.7).”*

Kötülük yapanlara verilebilecek en iyi cevap, Rab'bin nezaketi ile konuşmak ve Rab'bin yolunda yürümeye devam etmektir.

Kararlılığınızı, adanmışlığınızı yenilemek için şimdi karar verin (hemen başlayın); sonra geç olabilir...

Dua: Ey kötüler, benden uzak durun, Tanrım'ın buyruklarını yerine getireyim...
(I.Korintliler 15:33; 6:9-10 krş. Efesliler 5:6, Matta 24:4-5)

¹¹⁶ Sözüne göre bana destek ol da yaşayayım;

Ve umudumdan beni utandırma.

Tanrı eğer bize destek olmazsa, kazanmak için başladığımız bir işi ya da iyi bir şey olsun diye hedeflediğimiz başarıyı kaybederiz.

Hristiyan umudu her zaman ileriye bakar. Ancak insanlar genelde şimdiki zamana, şimdi içinde buldukları duruma bakarlar. Bu gün durumlar iyi ise geleceği pek fazla düşünmezler. Ancak yarın durumlar kötü olduğunda gelecek için bir umut göremezler. Bu yüzden *Hristiyan umudu her zaman ileriye bakar.*

Romalılar 5:5 Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.

Hristiyan umudu Tanrı Sözü'nden güç alır (II.Korintliler 4:16-18). Bu umut Tanrı'nın vaatlerine bakar ve Tanrı'nın sadık olduğunu hatırlar. Bu umut Mesih'e bakar ve O'nun zaferinden güç alır. Bu yüzden bu umut dayanır.

Mezmurcunun burada Tanrı'dan destek görmek ve yaşam isteği için olan duasına bakınca, sıkıntılı ve zorlu günler yaşadığını anlıyoruz. Diğer yandan mezmurcunun *“Sözüne göre...*

[benim] umudum” diyen ifadesi, sıkıntılarına rağmen umudu olan bir kişiyi bize göstermektedir (krş. Filipililer 1:20, Mezmur 31:1).

Diğer yandan bu dünya şimdiki zamana ve geçici olan durumlara bakarak boş umutlarla sürüklenmektedir. Çünkü insanlar bugün umut ettiği şeyden yarın vazgeçip başka bir geçici hedefe bakmaktadır. Bu yüzden de insanlar sıklıkla umutsuzluğun ağır yükü altında ezilmektedir.

Ancak mezmurcu bu geçici olan şimdiki zamana sonsuzluktan bakıyor. Bu durumda göksel yerlerde oturmuş olma (Efesliler 2:6; 1:3) ayrıcalığı ile şimdiki zamanı yorumluyor. Bu yüzden ‘destek ve yaşam’ için olan ihtiyacını Tanrı’ya kaldırırken, ‘Tanrı Sözü ve umut’ ile birlikte dua ediyor.

Bu duanın mezmurcuya sabırla Tanrı’yi bekleme, gayretle sıkıntılara dayanma gücü getireceğini iyi anlamalıyız. Eğer zorluklar ve baskılar, dünyanın beklediğinin aksine zafer getirecekse, bu yol, herkesin için öğreticidir. Çünkü mezmurcunun içinde yaşadığı durum, birçokları için korku vericidir. Ancak mezmurcu dünyanın gözünde keder ve korku olan şeyler için, Tanrı Sözü’ne göre umut ve zafer olduğunun tanıklığını vermektedir.

Sizin tanıklığınız ne durumda?

Dua: Sözüün uyarınca destek ol bana, yaşam bulayım; umudumu boşa çıkarma...
(Markos 8:38, II.Timoteos 1:8 krş. Matta 5:11-12, I.Petrus 4:14)

¹¹⁷ **Beni tutup kaldır ve kurtulurum.**

Ve daima senin kanunlarını gözetirim.

RAB’bin emirlerini ve yollarını gözetken (6, 15) mezmurcu, bu duasında RAB’bin bütün mazlum kullarına kurtuluş vermek isteyen gücüne bakıyor (Mezmur 12:5; 18:35-36).

Anladığımız üzere mezmurcu bu ayette “düştüm, kendimi kurtaracak gücüm yok” şeklinde ifade edebileceğimiz bir gerçekle karşılaşmış durumdadır. Bu yüzden biri tarafından kaldırılıp kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu ilan ediyor. 116-117 ayetlerini birlikte düşündüğümüzde, ‘Sözüne baktığı ve sözüne göre umut bağladığı Tanrı’ya’ içinde bulunduğu derin ihtiyaç ile bu duayı yükseltiyor.

Düşüşlerimizde, hatalarımızda ya da planlarımız bozulduğunda genelde durumları suçlarız: “başka bir yerde yaşıyor olsaydım... daha iyi bir okul bitirmiş olsaydım... başka bir iş yapsaydım... patronum dürüst biri olsaydı... insanlar bana karşı adil olsaydı böyle olmazdı...” Bunlarda bazen doğruluk payı da olabilir. Çünkü bazen sebep yokken de kötülüğün hedefi olabilirsiniz. Ancak yaşamlarımızı bazı durumlarda geriye alıp değiştiremeyiz. Örneğin, sürekli olarak “keşke başka bir ülkede doğsaydım” diye şikayet etmek bize ne kazandırabilir ki?

Ancak mezmurcu içinde bulunduğu şartlara değil de, Tanrı’nın vaatlerine ve bereketlerine bakıyor; kurtuluşun RABbi olan Tanrı’yi içinde bulunduğu duruma çağırıyor (Mezmur 3:8; 14:7).

Bu durum bize şunu öğretiyor: her durumda ihtiyacımız olan şey kendi zayıflıklarımıza, suçlarımıza, günahlarımıza bakmak... ihtiyacımız olan şey için daima Tanrı'nın vaatlerine bakmak... bunun için de ihtiyacımız olan şey Mesih'in zaferine bakmaktır; "*Rab, beni kaldır, kalkarım; beni kurtar, kurtulurum*" diyerek zayıflıklarımız ve sıkıntılarımızın üzerine Tanrı'ya çağırarak dua etmektir...

Eğer mezmurcu içinde bulunduğu kötü duruma odaklansaydı öfkelenebilirdi, umudunu kaybedebilirdi, korkuya kapılabılırdi. Ancak mezmurcu Tanrı'ya baktığında Adem'den miras kalan bu dünyada, kötülöklere rağmen Tanrı'nın iyilik için etkin olabildiğini görmektedir.

Mezmurcu burada içinde bulunduğu kötü duruma savaş açmak yerine; kendisi için savaşsın diye Tanrı'ya çağırıyor; yardımı O'ndan istiyor; kalkan ve kale olarak RAB'be sığınıyor.

Sizin ruhsal savaş için olan modeliniz buna benziyor mu?

(Bir çok zaman da ayakta duruyor olduğumuzu zannetmek, düşüşlerimize sebep olmuyor mu?)

Dua: Sıkı tut beni, kurtulayım, her zaman kurallarını dikkate alayım...

(Yuhanna 10:28-29, I.Petrus 1:3-5)

(Mezmunur 27:1-3; 37:39-40; 38:21-22 krş. Mezmunur 18:2-3; 33:20, II.Samuel 22:3-4)

(Meseller 29:25 RAB'be güvenen yüceltilecektir. 116-117 ayetlerini "*RAB'be sadık kalmak*" sorumluluğu ile değerlendiriniz)

¹¹⁸ **Senin kanunlarından sapanların hepsini hiçe saydın;**

Çünkü onların hilesi boştur.

Tanrı bu yaratılışa mutlak hükmedendir. Yaratılışın başında nasıl bir kurtarıcı olarak Mesih'i vaat ettiyse (Tekvin 3:15), Tanrı bütün bu yaratılışı Mesih İsa'nın mutlak egemenliği altına getirecektir.

II.Timoteos 3:12 Mesih İsa'ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi zulüm görecek. 13 Ama kötüler ve sahtekârlar, aldatarak ve aldanarak gittikçe daha beter olacaklar.

Bu ayetlerde okuduğumuz şey budur: Tanrı'nın yolundan (kanunlarından v.s.) sapanların hepsi kendi zararlarına hareket etmiş olacaktır. Öyleyse Tanrı'nın insan ve yaratılış için olan planı dışında her girişim boşa çıkacaktır (Efesliler 5:6). Yine bu ayetin ne dediğine bakın: Mesih'e ve Tanrı yoluna (kanunlarına v.s.) yaraşır bir yaşam sürmek isteyenler, kötüler ve sahtekârlar kanunlarından sapanlar tarafından sıkıntı görse bile, onların girişimi (hilesi) boştur; çünkü Tanrı onların **hepsini hiçe saymıştır...**

Tanrı yolundan uzak insanların yalan ve aldatma ile Tanrı'nın kanunlarından sarak birşeyleri başarmaya çalışması, her ne kadar dünyaya sıkıntı getirse de; ve bazen bu sıkıntıların hedefinde Tanrı'nın kutsallığında yaşamayı isteyen imanlılar olsa da, tüm kurnazca ve aldatmaya dayalı yollar boşa çıkacaktır.

Doğru insanları incitmek ve mahvetmek için kötülerin tasarladıkları planlar boşa çıkacaktır. Bu durum kötü insanlar için yargı anlamına gelse de, Tanrı'nın yargısı imanlı halka kötülerden kurtuluş getirecektir. Yani Tanrı'nın adil yargısı kötüler için *korkunç haber* olurken, aynı yargı imanlı halk için ödül, sevinç, bereketlenme, korunma ve tanıklık anlamına gelecektir. Nuh tufanında olduğu gibi, yargının suları kötülerin cezalandırılması olurken, aynı sular Nuh ve ev halkına kurtuluş getirmiştir.

Tanrı'nın kanunlarından sapan bu kimselerin *hile (aldatı, yalan)* içinde yaşamaları, onların kendilerini dürüst kimseler gibi gösterdiklerini ima etmektedir. Bu kişiler açıkça ikiyüzlü bir şekilde yaşamaktadırlar. Diğer yandan onların hilesi, yanlış öğretiyi başkalarına Tanrısal öğreti gibi göstermek anlamına da gelmektedir. Bu durum bazı kimselerin imanda sendelemesine de yol açabileceği için, mezmurcunun duası, böylelerinden uzak durma disiplini için dikkatimizi çekmektedir (10).

Öyleyse bu ayet aynı zamanda Tanrı öğretisini bozarak (ekleyerek ve çıkararak), değiştirerek yaşayanların ikiyüzlülüklerinin kesinlikle ortaya çıkacağını göstermektedir (Mezmur 78:36-37; 119:21). Kendilerini kötülükten uzak, suçsuz kimseler gibi göstermeye çalıştıkları halde Tanrı'nın yargısı onların gerçek yüzlerini açıkça ortaya çıkaracaktır.

Kötülüğün yanı başında yaşıyor olmanız, sizin ruhsal disiplinlerinize ne şekilde yansımaktadır?

Dua: Kurallarından sapan herkesi reddedersin, çünkü onların hileleri boştur...
(II.Timoteos 3:13, II.Selanıklılar 2:9-12 krş. Romalılar 6:6)
(Efesliler 4:22-24)

¹¹⁹ Dünyanın bütün kötülerini cüruf gibi atarsın;

Bu yüzden severim senin tanıklıklarını.

Kötü şeylere tanık olduğu zaman insanların bazıları bu duruma çok sinirlenir ve intikam almak ister; bazıları kötü kimselerin işlerinin nasıl yolunda gittiğine görür ve onları kıskanır; bazıları gördüğü kötülükler karşısında Tanrı'ya isyan eder. Mezmurcu ise gördüğü kötülükler karşısında, kötü kimselerin uğrayacağı ilahi yargıdan emin oluyor. Tanrı'nın Yasası'nı bu denli derin çalışan bir kimse, emirlerin ve yasakların arkasındaki nihai yargıdan emin olacaktır.

Bu ayetlerin arkasındaki düşüncede adaletin yerine gelmesi isteği kadar, sadık kulların alacağı ödül de söz konusudur. Çünkü Tanrı'ya bağlanmış derin bir güven ile Yasa'nın gereği olan adalete baktığında, Tanrı'nın tanıklığından emin oluyor.

İnsanlar bazen adaletsizliklerle karşılaşır kötülerin refahına tanık olduğunda (Mezmur 73:2-14), Tanrı'nın kendilerine uzak olduğu düşünmeye başlarlar. Ancak mezmurcu Tanrı'nın tanıklığına bakarak teşvik alıyor. Anlaşıldığı üzere mezmurcu dünyaya ya da olaylara ya da kötü şeylere değil de Tanrı'ya ve Sözü'ne odaklanarak yoluna devam ediyor; ve bu yüzden de Tanrı'nın tanıklığı ve Tanrı'nın adil yargıları karşısında "*severim*" diyerek kendi tanıklığını ortaya koyuyor.

Kötülerin nihai yargısı (cüruf), doğruların ödülü ve kurtuluşu anlamına geldiğinden, bu ayette mezmurcu eskatolojik bir gerçeğe gözlerimizi çeviriyor (krş. Matta 13:40-43).

Öyleyse kötülöklere tanık olmak bazıları için teşviksizlik ve umutsuzluk olurken, Mesih'e bakarak yürüyenler için imanda güçlenme ve kurtuluş güveninde yenilenme anlamına gelmektedir.

Doğruların artık hiç zarar görmeden devam edeceği, ağlayış ve kederin ortadan kalkmış olduğu yenilenmiş bir dünyaya bakarak yaşamak (Vahiy 21:4), iman olgunluğunda büyümek ve düşüşlerden korunmak için gerekli bir adımdır.

Yeni bir başlangıç için hazır mısınız?

Dua: Dünyadaki kötöleri cüruf gibi atarsın, bu yüzden severim senin öğütlerini...
(Mezmur 2:10-12, Matta 3:12)

¹²⁰ **Senin korkundan bedenim titrer;
Ve hükümlerinden korkarım.**

Kutsal olan Tanrı karşısında melekler bile titreyerek dururlar (İşaya 6:2). Öyleyse Kutsal olan Tanrı'ya duyulan kutsal korku (İşaya 6:5), Tanrı'yı tanımakta ilerleyen imanın işaretidir.

Pak bir Tanrı bilgisinde ilerledikçe, samimi iman ve güvenin içinde olması gereken kutsal korku ortaya çıkar. Küçük çocuklar çoğunlukla büyük insanların korktuğu şeylerden korkmaz. Örneğin çocuğun kafasında elektrikle yaralanarak ölmek hakkında bir bilgi yerleşmemiş olduğu için, yetişkinlerin korktuğu bu türden bir tehlikeden korkmazlar. Benzer şekilde mezmurcunun ifadeleri, Tanrı hakkındaki bilgi ve tecrübenin bir kişide nasıl işediğini anlamamıza yardım etmektedir. Tanrı'ya yakın bir kimsenin, imanlı bir kimsenin yanında Tanrı'ya duyduğu derin hayranlık, saygı ve sevgi, aynı zamanda kişinin bedenini titretecek kadar güçlüdür.

Tanrı'nın Yasası'na, ilkelerine, kurallarına böyle yakından bakan bir kimse, Sözü aracılığı ile tanıdığı Tanrı'nın bir yargılamada vereceği hükümlere bakınca, korku ve titreme hissediyor. Ancak mezmurcunun Tanrı hakkındaki bu düşüncelerinin arkasında iman ve Tanrı bilgisi olduğuna göre, mezmurcu kendisi için değil de 118-119 ayetlerindeki gibi *'kanunlardan sapmış kimseler, hileci kimseler, dünyanın bütün kötöleri'* için olan yargıyı düşündüğünde korku hissediyor ve bedeni titriyor.

Öyleyse mezmurcunun ruhsal durumu, taşıdığı Tanrı suretine yaraşır olmak içindir. Yani böyle bir kişi Mesih benzerliğinde bir tanıklık yaşamı için gayretli ve titiz olmayı arayacaktır *–Tanrı'nın kutsal korkusu sebebiyle...*

Günahla mücadelede ve ruhsal disiplinde mezmurcunun bilgisine ve tecrübelerine yaklaşabilmek için Tanrı hakkında ve Tanrı Sözü hakkında yenilenmeye ihtiyacımız vardır.

Tanrı'nın varlığının bilgisi sizin tecrübelerinize nasıl yansıyor? Tanrı'nın üzerinizde bu denli

yetkin ve güçlü olduğunu bilmek, ayartılarla mücadelede size nasıl bir destek oluyor?

İman yaşamınızın en başından bugüne kadar baktığınızda, kötülerin uğrayacağı adil yargı hakkında öğrendikleriniz, sizi itaat ve tövbe için teşvik ediyor mu?

Dua: Bedenim ürperiyor dehşetinden, korkuyorum hükümlerinden...
(Mezmur 2:10-12, Yeremya 5:22-24 krş. Filipililer 2:12, İbraniler 12:28-29)